

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.185 van 12 september 2002
in de zaak A. 126.314/IX-3476.**

In zake : 1. de VZW “Nepalese People’s Progressive Forum, Belgium”,
2. Surendra BHUSAL,
die woonplaats kiezen bij
advocaat R. JESPERS,
kantoor houdende te DEURNE - ANTWERPEN,
Sint-Rochusstraat 59

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Buitenlandse Zaken,
die woonplaats kiest bij
advocaten A. VERRIEST en P. DE MAEYER,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Louizalaan 390, bus 12.

DE RAAD VAN STATE, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de VZW “Nepalese People’s Progressive Forum, Belgium” en Surendra BHUSAL op 4 september 2002 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van een beslissing die blijkens het door de verwerende partij neergelegde dossier genomen werd op 19 juli 2002 door de minister van Buitenlandse Zaken, waarbij een vergunning werd verleend aan de NV Fabrique Nationale (FN) voor de export van 5.500 automatische machinegeweren van het type "Minimi", te leveren aan het Koninkrijk Nepal;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 5 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 september 2002, om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaten R. JESPERS en I. FLACHET, die verschijnen voor de verzoekende partijen, en van advocaten A. VERRIEST en P. DE MAEYER, die verschijnen voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de auditeur-generaal;

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de Raad van State onbevoegd is om van de vordering kennis te nemen; dat zij dienaangaande uiteenzet dat de kwestieuze exportlicentie het voorwerp heeft uitgemaakt van een uitgebreid debat in de Kamer van Volksvertegenwoordigers op 29 en 31 augustus 2002, waarbij de Kamer zich diende uit te spreken over vier moties van aanbeveling en één motie van vertrouwen, die met betrekking tot die vergunning waren ingediend, dat de motie van vertrouwen door een meerderheid werd aangenomen en dienvolgens en bij wege van gevolgtrekking de ingediende moties van aanbeveling verworpen werden door de Kamer van Volksvertegenwoordigers; dat volgens verwerende partij uit de voormelde stemming volgt dat de Kamer van Volksvertegenwoordigers, in haar hoedanigheid van wetgevend orgaan, met de beslissing van de verwerende partij van 19 juli 2002 heeft ingestemd, waardoor de kwestie niet meer valt binnen de annulatiebevoegdheid van de Raad van State; dat verwerende partij daarbij verwijst naar 's Raads arrest nr.48.008, STAUMONT e.a., van 15 juni 1994, waarin hij zich onbevoegd heeft verklaard om uitspraak te doen over de vaststelling die de Kamer van Volksvertegenwoordigers en de Senaat in Verenigde Vergadering op 5 april 1990 hebben gedaan dat "de onmogelijkheid van Zijne Majesteit Koning Boudewijn om te regeren, vastgesteld bij besluit van de in Raad verenigde Ministers van 3 april 1990, een eind (had) genomen";

Overwegende dat de Kamer van Volksvertegenwoordigers na een debat op 29 en 31 augustus 2002 zich ertoe beperkt heeft het vertrouwen te verlenen aan de regering; dat zij niet, als orgaan van de wetgevende macht, de administratieve beslissing waarbij de bestreden exportvergunning werd verleend heeft bekrachtigd; dat, in de veronderstelling dat zulks bij het onderzoek naar de bevoegdheid van de

Raad van State enige relevantie kan vertonen, zij over de wettigheid van die vergunning blijkbaar niet eens een standpunt heeft ingenomen aangezien zij zich over de ingediende moties van aanbeveling zelfs niet heeft uitgesproken; dat de stelling van de verwerende partij bijvallen bovendien erop zou neerkomen dat alle vroeger gestelde handelingen van de regering buiten de vernietigingsbevoegdheid van de Raad van State zouden vallen van zodra deze in de Kamer van Volksvertegenwoordigers het vertrouwen heeft gekregen; dat de door de verwerende partij aangehaalde rechtspraak niet ter zake dienend is omdat in de betrokken aangelegenheid de wetgevende kamers een essentieel tot de wetgevende macht behorende bevoegdheid hadden uitgeoefend, in een door de Grondwet zelf vermelde aangelegenheid; dat de bevoegdheidsexceptie prima facie niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat de verwerende partij ook een aantal ontvankelijkheidsexcepties opwerpt; dat in zoverre die excepties het belang van de verzoekende partijen betreffen, zij een verband vertonen met de vraag of deze een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te ondergaan en dan ook in samenhang daarmee zullen worden behandeld; dat over de andere slechts uitspraak moet worden gedaan indien zou blijken dat aan de voorwaarden voor schorsing is voldaan;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, dat de twee verzoekende partijen in een verschillende situatie verkeren; dat dan ook voor ieder van hen een afzonderlijk onderzoek aan die kwestie moet worden gewijd;

Overwegende dat de eerste verzoekende partij met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in de eerste plaats verwijst naar haar belang bij de vordering; dat zij in dat verband uiteenzet dat zij een vereniging is van Nepalese onderdanen die hun vaderland zijn ontvlucht omwille van ernstige repressie

tegen hun persoon door de Nepalese autoriteiten en dat haar maatschappelijk doel, zoals in de statuten omschreven, is: "Het bevorderen van de eenheid en de samenwerking van de onderdanen van Nepal die omwille van de repressie in Nepal verplicht zijn in België te verblijven. Het voorbereiden van een individueel dossier met documenten in verband met de politieke activiteiten van en de repressie tegen haar leden met betrekking tot de periode dat ze in Nepal verbleven, en de actualisering van deze dossiers. Het leggen van contacten met mensenrechtenorganisaties en andere niet-gouvernementele organisaties om in Nepal bescherming af te dwingen van familieleden van de leden van deze vereniging. Informatieverschaffing over de toestand van de mensenrechten in Nepal. Het contacteren van internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties om hen te sensibiliseren met betrekking tot de toestand van de mensenrechten in Nepal. Solidariteit ontwikkelen met de legitieme verzuchtingen van het Nepalese volk"; dat eerste verzoekende partij meent dat, in zoverre het maatschappelijk doel van een VZW verband houdt met het voorwerp van en de gevolgen die de bestreden beslissing zullen hebben, deze in rechte ontvankelijk daartegen kan opkomen; dat dit wat haar betreft het geval is, aangezien, nu zij zich uitdrukkelijk tot taak stelde de slachtoffers van "de repressie in Nepal" te ondersteunen, "in Nepal bescherming af te dwingen van familieleden van de leden van deze vereniging" en de "solidariteit ontwikkelen met de legitieme verzuchtingen van het Nepalese volk", dat wil zeggen de in Nepal achtergebleven familieleden van haar leden die in België verblijven bij te staan en te verdedigen, zij uiteraard belang heeft om de geplande wapenlevering aan het Koninkrijk Nepal aan te vechten omdat de wapens die geleverd zullen worden ingeval de bestreden beslissing zal worden uitgevoerd, gebruikt zullen worden in de momenteel aan de gang zijnde burgeroorlog en zij het Nepalese leger nog meer vrij spel zullen geven in de onderdrukking van het volksverzet, dat dus het risico bestaat dat familieleden of kennissen van de leden van de vereniging gedood of ernstig gewond zullen worden in de burgeroorlog en dat de schendingen van de mensenrechten nog zullen toenemen door de levering van de wapens, dat het conflict zal escaleren en een vreedzame oplossing moeilijker zal worden; dat eerste verzoekende partij met betrekking tot haar belang voorts aanvoert dat de stichtende leden van de VZW, hun leden en hun sympathisanten, die vluchtelingen uit Nepal in België zijn, bij afwijzing van hun asielaanvraag riskeren teruggezonden te worden naar Nepal en daar het slachtoffer zullen worden van de repressie die onder meer gematerialiseerd wordt door het gebruik van de hier betwiste wapens;

Overwegende dat meer bepaald wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft de eerste verzoekende partij onder verwijzing naar 's Raads arrest nr. 87.119, van 9 mei 2000, doet gelden dat, opdat de schorsing door de Raad van State kan worden bevolen, dat nadeel niet noodzakelijk uitsluitend aan de verzoekende verenigingen moet zijn berokkend, dat het nadeel bovendien ook aan eerste verzoekster als VZW zelf berokkend wordt omdat het leveren van wapens en het opdrijven van de repressie in Nepal door die levering ernstig de werking van de VZW in België hypothekeert; dat zij in dat verband verwijst naar een te verwachten escalatie van de burgeroorlog in Nepal, naar de enorme schietcapaciteit van de te leveren wapens die zogezegd zouden moeten dienen voor de bestrijding van "slechts 5000 gewapende maoïstische terroristen" maar waarvan te verwachten is dat zij gebruikt zullen worden om massaopstanden, betogingen en ook vreedzame protesten te onderdrukken en dat uiteraard, eenmaal geleverd, die wapens niet meer terug zullen keren naar België of buiten gebruik gesteld zullen worden;

Overwegende dat een vereniging met rechtspersoonlijkheid zich in beginsel enkel kan beroepen op een belang dat haar eigen is als rechtspersoon of op het collectieve belang van haar leden, te onderscheiden van het individualiseerbare belang van die leden; dat in dezen, uit het feit dat eerste verzoekende partij een vereniging is van Nepalese vluchtelingen niet zonder meer valt af te leiden dat zij dan ook gerechtigd is op te komen voor de belangen van andere Nepalezen die hun land niet verlaten hebben en waarvan per hypothese aangenomen wordt dat zij daar bedreigd of vervolgd worden en middels een vordering tot schorsing een dreigend moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vermijden; dat zulks enkel aanvaard zou kunnen worden indien de betrokkenen een voldoende nauwe band hebben met de vereniging zelf of haar leden -familieleden, verwanten, vrienden en dergelijke- in welk geval er trouwens eerder sprake zal zijn van een eigen belang en nadeel van de vereniging; dat ook vereist is dat het nastreven van zulk een belang valt binnen de statutaire doelstellingen van de vereniging;

Overwegende dat wat dat laatste betreft enkel wordt gesteld dat de geplande levering van wapens aan Nepal ernstig de werking van de VZW in België hypothekeert en eerste verzoekende partij het evident acht dat het tot haar taak en belang behoort die levering aan te vechten, aangezien zij zich uitdrukkelijk tot doel stelt de slachtoffers van de repressie in Nepal te ondersteunen, in Nepal bescherming af te dwingen van familieleden van de leden van de vereniging en de solidariteit te ontwikkelen met de legitieme verzuchtingen van het Nepalese volk; dat bij een

aandachtige lezing van de desbetreffende statuutsbepaling echter blijkt dat de vereniging zich in feite tot doel stelt tot, vooreerst, “het bevorderen van de eenheid en de samenwerking van de onderdanen van Nepal die omwille van de repressie in Nepal verplicht zijn in België te verblijven, het voorbereiden van een individueel dossier met documenten in verband met de politieke activiteiten van en de repressie tegen haar leden met betrekking tot de periode dat ze in Nepal verbleven, en de actualisering van deze dossiers”; dat het in feite dus vooral gaat om bijstand, in België, aan Nepalezen die hun land ontvlucht zijn; dat niet wordt aangetoond hoe de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing die activiteit ernstig hindert; dat ook wat de tweede doelstelling betreft, welke niet is, in het algemeen, bescherming afdwingen van familieleden van leden in Nepal, maar wel “het leggen van contacten met mensenrechtenorganisaties en andere niet-gouvernementele organisaties om in Nepal bescherming af te dwingen van familieleden van de leden van deze vereniging”, alsook “informatieverschaffing over de toestand van de mensenrechten in Nepal, het contacteren van internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties om hen te sensibiliseren met betrekking tot de toestand van de mensenrechten in Nepal” niet blijkt hoe dat alles door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ernstig dreigt te worden gehinderd; dat ten slotte, waar in het maatschappelijk doel verwezen wordt naar “solidariteit ontwikkelen met de legitieme verzuchtingen van het Nepalese volk” de vraag rijst of dat belang niet te algemeen wordt omschreven, of de verzoekende vereniging die slechts elf leden blijkt te tellen representatief is voor het verdedigen van de legitieme verzuchtingen van het Nepalese volk, en hoe zij bepaalt welke die zijn; dat ook hier niet wordt aangetoond hoe de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing het de eerste verzoekende partij, een vereniging gevestigd en werkzaam in België, moeilijk zal maken die solidariteit te ontwikkelen; dat derhalve de eerste verzoekende partij niet aantoont dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dreigt haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te berokkenen;

Overwegende dat de tweede verzoeker betreffende zijn belang toelicht dat hij in 1992 kandidaat was voor de parlementsverkiezingen voor het United People's Front, lid van het uitvoerend bureau van het People's Democratic Forum en als advocaat sinds 1991 een actief mensenrechtenactivist is, dat hij in die hoedanigheid cliënten verdedigde die door het regime als leden of aanhangers van de Maoïsten werden beschouwd en dat hij Nepal is moeten ontvluchten omdat hij door de autoriteiten omwille van zijn principiële verdediging en ideologische tegenstelling met de regering geïsoleerd werd en hij op gelijke voet werd gesteld met degenen die

hij verdedigde; dat hij preciseert dat zijn aanvraag om als politiek vluchteling erkend te worden ontvankelijk werd verklaard; dat hij ook aanstipt dat diverse van zijn gewezen cliënten en collega's, verblijvende in Nepal, na het instellen van de staat van beleg moesten onderduiken en gezocht worden door het regime, terwijl collega's zijn gearresteerd of onder zware druk staan om de aanklachten tegen de schendingen van de mensenrechten stop te zetten en geen van maoïsme verdachte cliënten meer te verdedigen; dat tweede verzoeker erop wijst dat de door België te leveren wapens direct gebruikt zullen worden tegen zijn gewezen cliënten, tegen collega's, tegen mensenrechtenactivisten, tegen vrienden en tegen zijn familie; dat in verband met die laatste hij nog nader toelicht dat zijn directe familieleden verblijven in Nepal en reëel bedreigd worden, dat in mei en juni 2002 zijn woning 's nachts doorzocht werd door het leger en dat zijn echtgenote, moeder en vier kinderen hierbij werden verontrust; dat hij stelt als advocaat ook een moreel belang te hebben dat geen wapens worden geleverd omdat deze met 100% zekerheid zullen leiden tot de dood van diverse landgenoten, cliënten, kennissen en familieleden, dat de wapenlevering zijn persoonlijke belangen schaadt omdat de wapens het conflict en de mensenrechtenschendingen nog zullen doen toenemen, er een risico bestaat dat familieleden en kennissen het slachtoffer zullen worden van de te leveren wapens, terwijl de permanente druk van de angst zijn familieleden en kennissen nooit meer terug te zien indien hij ooit naar Nepal terug zou kunnen gaan voor hem een ernstige morele kwelling uitmaakt; dat ook de tweede verzoeker verwijst naar de te verwachten verergering van de staat van burgeroorlog ten gevolge van de uitvoering van de bestreden beslissing, welke de kans op de dood van een familielid of een vriend ernstig doet toenemen;

Overwegende dat wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft het betoog van de tweede verzoekende partij hetzelfde is als dat van de eerste verzoekende partij;

Overwegende dat zoals vermeld tweede verzoeker aangeeft dat zijn moeder, echtgenote en kinderen zich nog in Nepal bevinden; dat buiten een verwijzing naar het feit dat zijn woning in mei en juni 2002 's nachts door het leger werd doorzocht, hij niet concreet en specifiek aantoonde dat zijn gezin ook nu nog wordt bedreigd noch dat de voorgenomen wapenlevering die dreiging zal versterken; dat in zoverre hij verwijst naar de situatie van anderen, inzonderheid zijn vrienden en zijn cliënten als advocaat, nog minder concrete gegevens worden verstrekt, zelfs daargelaten de vraag of zulk een belang en het daarmee verbonden moeilijk te

herstellen ernstig nadeel als voldoende persoonlijk kan worden beschouwd; dat bovendien moet worden vastgesteld dat, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, tweede verzoeker eigenlijk maar twee geschreven stukken voorlegt om zijn belang te staven, namelijk een door hemzelf ondertekende brief van 31 augustus 2002 aan zijn advocaat en een attest van de Nepal Bar Association van 21 november 2000; dat het eerst vermelde stuk betrekking heeft op verzoekers situatie als vluchteling en in wezen hetzelfde inhoudt als wat hij voor de Raad van State aanvoert omtrent de huiszoeking en de samenstelling van zijn gezin; dat het door hemzelf opgesteld document bijgevolg niet kan bewijzen dat wat in het gedinginleidend verzoekschrift wordt beweerd daadwerkelijk overeenstemt met de werkelijkheid; dat het stuk uitgaande van de Nepal Bar Association, ondertekend door haar secretaris, enkel bevestigt dat tweede verzoeker een eerlijk advocaat is -a bonafide lawyer- en zeer actief is in de mensenrechten; dat de verwerende partij, even terecht, opmerkt dat verzoeker, als kandidaat politiek vluchteling, toch in staat mag worden geacht om, met betrekking tot de bedreigingen waarvan hijzelf en zijn familie het slachtoffer zouden zijn geweest en mogelijk nog zijn, een meer uitgebreid dossier voor te leggen; dat derhalve ook de tweede verzoeker niet aantoont dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen;

Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat aan een der voorwaarden van artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf september 2000 en twee, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.